

U S N E S E N Í

Zvláštní senát zřízený podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, složený z předsedy JUDr. Pavla Vrchy a soudců JUDr. Milady Tomkové, JUDr. Romana Fialy, JUDr. Michala Mazance, JUDr. Pavla Pavlíka a JUDr. Marie Žiškové, rozhodl o návrhu **Českého telekomunikačního úřadu**, se sídlem v Praze 9, Sokolovská 219 (adresa pro doručování: poštovní přihrádka 02, 225 02 Praha 025), na rozhodnutí kompetenčního sporu mezi ním a **Obvodním soudem pro Prahu 5**, a dalších účastníků sporu vedeného u Obvodního soudu pro Prahu 5 pod sp. zn. 5 C 457/2009, o 1587 Kč s příslušenstvím: žalobkyně **GT net, s.r.o.**, se sídlem Kyjov, Kollárova 277, IČ 26972832, zastoupené Mgr. Marcelou Zlámalovou, advokátkou, se sídlem Hodonín, Vrchlického 7, a žalované **In - Style s.r.o. v likvidaci**, se sídlem Praha 5, Nám. 14. října 1307/2, IČ 26227711,

t a k t o :

- I. **Příslušný** vydat rozhodnutí ve věci žaloby o 205 Kč včetně DPH s příslušenstvím, vedené u Obvodního soudu pro Prahu 5 pod sp. zn. 5 C 457/2009, **je** soud.
- II. Usnesení Obvodního soudu pro Prahu 5 ze dne 21. 10. 2010, čj. 5 C 457/2009 - 18, **se zrušuje** v té části výroku, kterou bylo rozhodnuto o zastavení řízení v částce 205 Kč včetně DPH s příslušenstvím.

O d ů v o d n ě n í :

Návrhem doručeným dne 14. 2. 2011 zvláštnímu senátu zřízenému podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, se Český telekomunikační úřad domáhal, aby zvláštní senát rozhodl spor o pravomoc vzniklý ve smyslu § 1 odst. 1 písm. a) zákona č. 131/2002 Sb. mezi ním a Obvodním soudem pro Prahu 5 ve věci žaloby vedené u tohoto soudu pod sp. zn. 5 C 457/2009 týkající se zaplacení 205 Kč včetně DPH s příslušenstvím.

Z předloženého soudního spisu vyplynuly následující pro věc relevantní skutečnosti:

Žalobkyně uzavřela s žalovanou dne 15. 10. 2008 smlouvu o poskytování služeb již se žalobkyně - poskytovatel (GT net s.r.o.) zavázala poskytovat uživateli (žalované In - Style s.r.o. v likvidaci) telekomunikační služby spočívající v přístupu k síti Internet a jejím službám prostřednictvím pevné nebo bezdrátové (mikrovlnné) linky, smluvní strany sjednaly službu „*měsíční tarif Basic plus*“ za cenu 355 Kč včetně DPH měsíčně. Bod 1.1.1 smlouvy stanovil, že předmětem služby není poskytnutí nezbytných technických a programových prostředků, které jsou potřebné pro přístup do sítě Internet.

Žalobkyně vystavila žalované fakturu č. 2800612 ze dne 13. 11. 2008 na částku 1232 Kč včetně DPH, účtoványými položkami vystavené faktury byly UTP krabička 1xRJ45 v počtu 2ks, UTP kabel o délce 5m, aktivace služby, poskytnutí služby Basic plus za období 10/08 v délce 15 dní a poskytnutí služby Basic plus za celý kalendářní měsíc 11/08. Druhou fakturou č. 28101423 ze dne 1. 12. 2008 na částku 355 Kč včetně DPH žalobkyně účtovala poskytnutí služby Basic plus za období 11/08.

Vzhledem k tomu, že žalovaná faktury neuhradila, žalobkyně podala dne 17. 8. 2009 u Obvodního soudu pro Prahu 5 žalobu, v níž soudu navrhla, aby uložil žalované zaplatit 1587 Kč s příslušenstvím a dále nahradit žalobkyni náklady soudního řízení.

Obvodní soud pro Prahu 5 usnesením ze dne 21. 10. 2010, čj. 5 C 457/2009 - 18 řízení o žalobě zastavil (výrok I.) s tím, že po právní moci usnesení bude věc postoupena Českému telekomunikačnímu úřadu (výrok II.), výrokem III. rozhodl o vrácení soudního poplatku a výrokem IV. o nákladech řízení. V odůvodnění soud konstatoval, že kdykoli za řízení přihlíží k tomu, zda jsou splněny podmínky za nichž může rozhodnout ve věci samé. Jednou z podmínek řízení, a to takovou, jejíž nedostatek nelze odstranit, je pravomoc soudu. Podle ustanovení § 7 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu (dále převážně jen „o. s. ř.“), v občanském soudním řízení soudy projednávají a rozhodují spor a jiné právní věci vyplývající z občanskoprávních, rodinných a obchodních vztahů, pokud je podle zákona neprojednávají a nerozhodují o nich jiné orgány. Žalobkyní uplatněný nárok bezesporu vychází ze zákona č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích (dále převážně jen „zákon o elektronických komunikacích“), a tato věc má být projednána ve správním řízení, nikoliv v řízení občanskoprávním. Protože není v dané věci dána pravomoc soudu k rozhodování věci, je dána jinému orgánu, postupoval soud podle § 104 odst. 1 o. s. ř., řízení zastavil s tím, že po právní moci bude věc postoupena Českému telekomunikačnímu úřadu (navrhovateli).

Navrhovatel po postoupení věci přijal svou pravomoc rozhodnout o části předmětného sporu ve výši 1382 Kč včetně DPH s příslušenstvím týkající se dlužné částky vyúčtované za služby elektronických komunikací (služba připojení k síti Internet Basic plus a aktivace), doložené daňovými doklady č. 2800612 a č. 28101423. Ve zbývajících části sporu týkající se ceny za instalační materiál (2 ks UTP krabička 1xRJ45 a 5m UTP kabel) ve výši 205 Kč včetně DPH s příslušenstvím, doložené daňovým dokladem č. 28101423, navrhovatel svou pravomoc odmítl s tím, že se nejedná o cenu za službu elektronických komunikací ve smyslu zákona o elektronických komunikacích; jedná se o soukromoprávní vztah mezi žalobkyní a žalovanou ze smlouvy kupní ve smyslu § 588 a násl. občanského zákoníku, z těchto důvodů je k rozhodování v této části příslušný Obvodní soud pro

Prahu 5. Tuto argumentaci navrhovatel podpořil citací příslušných ustanovení definujících podmínky založení své pravomoci, zejména § 108 odst. 1, § 129 odst. 1, § 64 odst. 1, § 2 písm. n) zákona o elektronických komunikacích. Z těchto ustanovení navrhovatel dovodil, že jeho pravomoc je dána pouze v případě sporů o otázkách souvisejících se samotným poskytováním služeb elektronických komunikací, eventuálně o ujednáních na ně úzce navazujících, ujednání o ceně za instalační materiál přitom takovým ujednáním není. Závěrem navrhovatel poukázal na usnesení zvláštního senátu čj. Konf 47/2008 - 6 ze dne 9. 9. 2008 a čj. Konf 44/2003 - 12, z nichž mimo jiné vyplývá, že při prodeji movité věci nejde o poskytování služby elektronických komunikací, ale o běžný soukromoprávní vztah z kupní smlouvy o němž přísluší rozhodovat soudu dle § 7 odst. 1 o. s. ř.

Při řešení vzniklého sporu o pravomoc mezi správním úřadem a obecným soudem se zvláštní senát řídil následující úvahou:

S účinností od 1. ledna 2003 se postupuje při kladných nebo záporných kompetenčních sporech o pravomoc nebo věcnou příslušnost vydat rozhodnutí podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů.

Stranami takového sporu jsou podle § 1 odst. 1 citovaného zákona

- a) soudy a orgány moci výkonné, územní, zájmové nebo profesní samosprávy,
- b) soudy v občanském soudním řízení a soudy ve správním soudnictví.

Kladným (pozitivním) kompetenčním sporem je dle § 1 odst. 2 citovaného zákona spor, ve kterém si jedna strana osobuje pravomoc vydat rozhodnutí v totožné věci individuálně určených účastníků, o níž bylo druhou stranou vydáno pravomocné rozhodnutí; záporným (negativním) sporem je podle téhož ustanovení spor, ve kterém jeho strany popírají svou pravomoc vydat rozhodnutí v totožné věci individuálně určených účastníků.

Obvodní soud pro Prahu 5 v předcházejícím soudním řízení zcela popřel svou pravomoc rozhodnout věc a navrhovatel částečně popírá svou pravomoc rozhodnout po postoupení věci; zvláštní senát konstatuje, že se v části týkající se částky 205 Kč včetně DPH s příslušenstvím jedná o negativní (záporný) kompetenční spor, k jehož projednání a rozhodnutí je povolán zákonem o rozhodování některých kompetenčních sporů.

Zvláštní senát rozhoduje o kompetenčním sporu podle skutkového a právního stavu ke dni svého rozhodnutí (srov. č. 485/2005 Sb. NSS).

Navrhovatel (též „Úřad“) je zřízen dle § 3 zákona o elektronických komunikacích jako ústřední správní úřad pro výkon státní správy ve věcech stanovených tímto zákonem, včetně regulace trhu a stanovování podmínek pro podnikání v oblasti elektronických komunikací a poštovních služeb.

Ustanovení § 108 odst. 1 písm. g) zákona o elektronických komunikacích zakládá pravomoc Úřadu rozhodovat ve sporech tam, kde tak stanoví tento zákon; pravidla pro rozhodování účastnických sporů obsahuje zákon v § 129 odst. 1: „*Úřad rozhoduje spory mezi osobou vykonávající komunikační činnost (§ 7) na straně jedné, a účastníkem, popřípadě*

uživatelé na straně druhé, na základě návrhu kterékoliv ze stran sporu, pokud se spor týká povinností uložených tímto zákonem nebo na jeho základě.“

S účinností od 1. 7. 2010 byla novelou zákona č. 153/2010 Sb. vložena do § 129 odst. 1 druhá věta: *“Úřad rovněž rozhoduje spory v případech, kdy na straně osoby vykonávající komunikační činnost (§ 7) nebo účastníka, popřípadě uživatele, došlo ke změně na jinou osobu, zejména z důvodu postoupení pohledávky, převzetí dluhu, přistoupení k závazku.“*

Podle ustáleného výkladu zvláštního senátu (srov. např. usnesení ze dne 14. 9. 2009, čj. Konf 38/2009 – 12) je třeba současného naplnění dvou podmínek k tomu, aby byla dle výše citovaných pravidel první věty § 129 odst. 1 založena pravomoc navrhovatele rozhodnout účastnický spor.

První podmínkou je osobní předpoklad spočívající jednak na straně osoby, která musí vykonávat komunikační činnost, již se podle ustanovení § 7 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích rozumí „a) zajišťování sítí elektronických komunikací, b) poskytování služeb elektronických komunikací, c) provozování přístrojů dle § 73 citovaného zákona“; službou elektronických komunikací se rozumí dle ustanovení § 2 písm. n) zákona o elektronických komunikacích *“služba obvykle poskytovaná za úplatu, která spočívá zcela nebo převážně v přenosu signálů po sítích elektronických komunikací, včetně telekomunikačních služeb a přenosových služeb v sítích používaných pro rozhlasové a televizní vysílání a v sítích kabelové televize, s výjimkou služeb, které nabízejí obsah prostřednictvím sítí a služeb elektronických komunikací nebo vykonávají redakční dohled nad obsahem přenášeným sítěmi a poskytovaným službami elektronických komunikací; nezahrnuje služby informační společnosti, které nespočívají zcela nebo převážně v přenosu signálů po sítích elektronických komunikací“*. Osoba účastníka musí splňovat charakteristiku stanovenou § 2 písm. a) zákona o elektronických komunikacích („účastníkem se rozumí každý, kdo uzavřel s podnikatelem poskytujícím veřejně dostupné služby elektronických komunikací smlouvu na poskytování těchto služeb“), popřípadě osoba uživatele musí splňovat charakteristiku stanovenou § 2 písm. b) zákona o elektronických komunikacích („uživatelé se rozumí každý, kdo využívá nebo žádá veřejně dostupnou službu elektronických komunikací“); veřejně dostupnou službou elektronických komunikací se dle § 2 písm. o) cit. zákona rozumí *„služba elektronických komunikací, z jejíhož využívání není nikdo předem vyloučen“*.

Druhou nezbytnou podmínkou je věcný předpoklad, jenž vychází z ustanovení *„pokud se spor týká povinností uložených tímto zákonem nebo na jeho základě“*, přičemž zaplacení ceny je podle § 64 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích jednou ze základních povinností účastníka popř. uživatele veřejně dostupné služby elektronických komunikací.

Podle druhé věty § 129 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích je pravomoc navrhovatele rozhodnout spor založena rovněž v případech, ve kterých sice budou účastníky osoby odlišné od osob uvedených ve větě první téhož ustanovení, k jejich účastenství však dojde na základě změny závazku v osobě věřitele či dlužníka; to vše za předpokladu, že spor mezi původními účastníky sporu byl oprávněn rozhodnout navrhovatel.

Aplikace věty druhé § 129 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích je na posuzovanou věc nepřipadná; k účastenství stran sporu nedošlo změnou v závazku v osobě věřitele či dlužníka, spor vznikl mezi původními účastníky smluvního vztahu. Zvláštní senát tak posuzoval naplnění podmínek pro založení pravomoci navrhovatele podle věty první § 129 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích.

Z databáze navrhovatele (Českého telekomunikačního úřadu) a z obchodního rejstříku vyplývá, že žalobkyně poskytuje veřejně dostupnou službu přístupu k síti Internet; žalovaná je na základě smluvního vztahu se žalobkyní účastníkem služby. Stěžejní otázkou v posuzované věci je, zda-li spor o cenu za dodání instalačního materiálu je sporem o povinnosti zaplatit cenu za službu elektronických komunikací dle § 64 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích.

Předmětem smlouvy je dle bodu 1 poskytnutí služby elektronických komunikací – internetového připojení dle zvoleného tarifu („služby“). Je sice nepochybné, že bez technických prostředků není možné uskutečnit funkční internetové připojení v souladu se zvolenou službou, to však z dodání těchto prostředků nemůže učinit službu elektronických komunikací ve smyslu definice stanovené § 2 písm. n) zákona o elektronických komunikacích a tím spíše nemůže ve věci jít o spor o povinnost dle § 64 odst. 1 zákona. Zvláštní senát neshledal v posuzované věci splnění podmínek pro založení pravomoci navrhovatele rozhodnout spor.

Smluvní strany v bodě 1.1.1 výslovně sjednaly, že předmětem služby není poskytnutí nezbytných technických a programových prostředků, které jsou potřebné pro přístup do sítě Internet. Dodávka určitých movitých věcí, za níž je požadováno finanční plnění, je vztahem soukromoprávním a rozhodovat o sporech z těchto vztahů náleží pravidelně soudům v občanském soudním řízení (§ 7 odst. 1 o. s. ř.). Zákon o elektronických komunikacích sice stanovuje z tohoto pravidla výjimku, kterou je však třeba vykládat úzce ve smyslu již výše uvedených pravidel - ostatně jako všechna ustanovení, která odnímají soudům jejich nejvlastnější pravomoc rozhodovat spory ze soukromoprávních vztahů v klasickém nalézacím řízení. V posuzovaném případě samotné dodání technických prostředků (movitých věcí) není službou elektronických komunikací, byť tak bylo uskutečněno v souvislosti se smlouvou o poskytnutí služeb elektronických komunikací; z pravomoci soudů se tak tato věc nevymyká (§ 7 odst. 1 o. s. ř.).

Zvláštní senát se opakovaně podobně vyjádřil např. ke vztahu vzniklému z výpůjčky zařízení sloužícího k přijímání signálu programů digitálního satelitního vysílání; nešlo zde také o spor týkající se povinností uložených zákonem o elektronických komunikacích nebo na jeho základě, nýbrž o klasický soukromoprávní spor (srov. čj. Konf 99/2004 - 5 ze dne 13. 10. 2005 publikovaný pod č. 1478/2008 Sb. NSS).

Z vyložených důvodů zvláštní senát rozhodl, že příslušným rozhodnout o nároku v části odpovídající částce 205 Kč včetně DPH s příslušenstvím je soud (§ 5 odst. 1 zákona č. 131/2002 Sb.). Současně podle odst. 3 téhož ustanovení zvláštní senát zrušil rozhodnutí okresního soudu, které výroku zvláštního senátu odporuje, a kterým pravomoc soudu k jednání popřel.

Pravomocné rozhodnutí zvláštního senátu je podle § 5 odst. 5 zákona č. 131/2002 Sb. závazné pro strany kompetenčního sporu, účastníky řízení, v němž spor vznikl, pro správní orgány [§ 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s.] i soudy. Dále tedy bude Obvodní soud pro Prahu 5 pokračovat v řízení o podané žalobě v části odpovídající 205 Kč včetně DPH s příslušenstvím.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 20. dubna 2011

JUDr. Pavel Vrchá
předseda zvláštního senátu